ग्रामः सं जज्ञे। स ह तत एव शर्यातो मानव उद्युयुजे। नेदपरं हिनसानीति। अश्विनौ ह वा इदं भिषज्यन्तौ चेरतुः। तौ सुकन्यामुपेयतुः। तस्यां मिथुनमीषाते। तन्न जज्ञौ। तौ होचतुः। सुकन्ये। कमिमं जीर्णं कृत्याद्रूपमुप शेषे। आवामनुप्रैहीति। सा होवाच। यस्मै मां पितादात्तैवाहं तं जीवन्तं हास्यामीति। तद्धायमृषिरा जज्ञे। स होवाच। सुकन्ये। किं वैतदवोचतामिति। तस्मा एतद्धा चचक्षे। स ह व्याख्यात उवाच। यदि वैतत्पुनर्ब्रूतः सा त्वं ब्रूतात्। न वै सुसर्वाविव स्थः। न सुसमृद्धाविव। अथ मे पतिं निन्दथ इति। तौ यदि त्वा ब्रूतः। केनावमसर्वौ स्वः। केनासमृद्धाविति। सा त्वं ब्रूतात्। पतिं नु मे पुनर्युवाणं कुरुतमथ वां वक्ष्यामीति। तौ पुनरुपेयतुः। तौ हैतदेवोचतुः। सा होवाच। न वै सुसर्वाविव स्थः। न सुसमृद्धाविव। अथ मे पतिं निन्दथ इति। तौ होचतुः। केनावमसर्वौ स्वः। केनासमृद्धाविति। सा होवाच। पतिं नु मे पुनर्युवाणं कुरुतमथ वां वक्ष्यामीति। तौ होचतुः। एतं ह्रदमभ्येव हर। स यैन वयसा कमिष्यते तेनोदेष्यतीति। तं ह्रदमभ्येव जहार। स यैन वयसा चकमे तेनोदेयाय। तौ होचतुः। सुकन्ये। केनावमसर्वौ स्वः। केनासमृद्धाविति। तौ हर्षिरेव प्रत्युवाच। कुरुक्षेत्रे ऽमी देवा यज्ञं तन्वते। ते वां यज्ञादन्तर्यन्ति। तेनासर्वौ स्थः। तेनासमृद्धाविति। तौ ह तत एवाश्विनौ प्रेयतुः। तावागमतुर्देवान्यज्ञं तन्वानान्स्तुते बहिष्पवमाने। तौ होचतुः। उप नौ ह्वयध्वमिति। ते ह देवा ऊचुः। न वामुप ह्वयिष्यामहे। बह्वं मनुष्येषु संसृष्टमचारिष्टं भिषज्यन्ताविति। तौ होचतुः। विशीर्णा वै यज्ञेन यजध्व इति। कथं विशीर्णेति। उप नु नौ ह्वयध्वमथ वो वक्ष्याव इति। तथेति तौ उपाह्वयन्त। ताभ्यामेतमाश्विनं ग्रहमगृह्णन्। तावध्वर्यू यज्ञस्याभवताम्। तावेतद्यज्ञस्य शिरः प्रत्यधत्ताम्। तदद्स्तद्दिवाकीर्त्यानां ब्राह्मणे व्याख्यायते यथा तद्यज्ञस्य शिरः प्रतिदधतुः। तस्मादेष स्तुते बहिष्पवमाने ग्रहो गृह्यते। स्तुते हि बहिष्पवमाने आगच्छताम्।

---

3. Die Sage von Purûravas und Urvaçî (11,5,1,1—17).

उर्वशी हाप्सराः पुरूरवसमैडं चकमे। तं ह विन्दमानोवाच। त्रिः स्म माह्नो वेतसेन दण्डेन हतात्। अकामां स्म मा नि पद्यासै। मो स्म त्वा नग्नं दर्शम्। एष वै नः स्त्रीणामुपचार इति। सा हास्मिञ्ज्योगुवास। अपि हास्माद्गर्भिण्यास। तावज्योग्घास्मिन्नुवास। ततो ह गन्धर्वाः समूदिरे। ज्योग्वा इयमुर्वशी मनुष्येष्ववात्सीत्। उप जानीत यथेयं पुनरागच्छेदिति। तस्यै हाविर्द्युरणा शयन उपबद्धास। ततो ह गन्धर्वा अन्यतरमुरणं प्रमेथुः। सा होवाच। अवीर इव बत मे ऽजन इव पुत्रं हरन्तीति। द्वितीयं प्रमेथुः। सा ह तथैवोवाच। अथ हायमीक्षां चक्रे। कथं नु तदवीरं कथमजनं स्याद्यत्राहं स्यामिति। स नग्न एवानूत्पपात। चिरं तन्मेने यद्वासः पर्यधास्यत। ततो ह गन्धर्वा विद्युतं जनयां चक्रुः। तं यथा दिवैवं नग्नं ददर्श। ततो हैवेयं तिरो बभूव। पुनरेमीति। एत्तिरोभूताम्।